

De avonturen van
Huckleberry Finn

Mark Twain

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inleiding

Mark Twain (1835-1910) was een bekende Amerikaanse schrijver. *De avonturen van Huckleberry Finn* werd in 1884 gepubliceerd. Het boek was meteen een succes. Het verhaal speelt zich af in het zuiden van Amerika, toen daar nog slavernij was. De hoofdpersoon heet Huckleberry Finn, of gewoon Huck. Hij is een blanke jongen die vlucht voor zijn gewelddadige vader.

Onderweg ontmoet Huck de zwarte slaaf Jim. Jim probeert te vluchten naar het noorden van Amerika. Want in de noordelijke staten van Amerika is geen slavernij meer. Daar kunnen zwarte mensen in vrijheid leven. Jim wil in zo'n 'vrije staat' geld verdienen om zijn vrouw en kinderen vrij te kopen. Huck en Jim worden heel goede vrienden, iets wat in die tijd bijzonder was.

Op zoek naar vrijheid varen ze samen
op een vlot de rivier de Mississippi af.
En daarbij beleven ze allemaal spannende
avonturen.

De avonturen van Huckleberry Finn is een
vervolg op *De avonturen van Tom Sawyer*
uit 1876.

1

Beste lezer, volgens mij weet jij niks van mij. Want je hebt vast het boek *De avonturen van Tom Sawyer* niet gelezen. Meneer Mark Twain schreef dat boek, waarin hij de waarheid over Tom en mij vertelt. Oké, soms loog meneer Mark Twain een beetje, maar dat geeft niks. Iedereen liegt wel eens, toch? Of wacht, mevrouw Douglas en tante Polly liegen natuurlijk nooit. Over die twee staat ook van alles in dat boek.

Het boek eindigt trouwens zo: Tom en ik vonden het geld van de rovers in een grot. En zo werden we rijk. We kregen allebei zesduizend dollar, wat heel veel geld is. Rechter Thatcher zette het voor ons op de bank. En sinds die tijd krijgen Tom en ik elke dag een dollar rente. Dat is meer geld dan ik ooit kan opmaken!

En toen adopteerde mevrouw Douglas mij ook nog eens als haar zoon. Ze wilde een nette jongen van me maken. Maar daar had ik natuurlijk geen zin in.

Alles in haar huis was netjes en keurig. Net als mevrouw Douglas zelf. Ik vond dat niet fijn, en daarom liep ik weg. Maar Tom Sawyer spoorde me op. Hij wilde een roversbende beginnen en ik mocht er ook bij. Maar dan moest ik wel terug naar mevrouw Douglas.

Dus ging ik weer terug. Mevrouw Douglas hilde van blijdschap. Zij deed me meteen weer nette kleren aan. En we moesten precies op tijd eten. Pijp roken mocht ik niet, want dat vond mevrouw Douglas vies.

Juffrouw Watson is de zus van mevrouw Douglas. Zij probeerde me te leren lezen. Maar wat was dat lezen moeilijk en saai! Op een dag gaapte ik tijdens de les en toen werd ze kwaad op me. Ze vertelde ook over een plek die de 'hel' heette. Volgens juffrouw Watson is die hel iets vreselijks.

Maar mij leek het juist wel spannend. Toen werd ze dáár weer boos over. Ik was blij toen het avond werd, en de les voorbij was. Juffrouw Watson ging naar buiten om de slaven binnen te halen. En daarna ging iedereen naar bed. Maar ik kon niet slapen. Want ik voelde me eenzaam en alleen.

Er klonken enge geluiden van buiten uit het bos. Dat waren vast spoken, en daar ben ik bang voor. Ik zat te trillen van angst. Daarom stak ik een pijp op. Daar werd ik rustig van, en mevrouw Douglas merkte het toch niet. Na een tijdje hoorde ik de klokken in het dorp twaalf uur slaan. Daarna werd het weer stil, heel erg stil. Toen hoorde ik een tak breken in het bos. Beneden in het donker bewoog iets tussen de bomen. 'Miauw!', klonk het opeens. Ah, dat was goed! Ik miauwde zachtjes terug, en klom door het raam het dak van de schuur op. Even later liep ik de tuin in. En daar stond Tom Sawyer me tussen de bomen op te wachten.

2

Zachtjes liepen Tom en ik door de tuin. Maar bij de keuken struikelde ik over een boomwortel, wat veel herrie maakte. We kropen weg tussen de bomen. In de deuropening zat Jim, de grote slaaf van juffrouw Watson. Hij stond op en vroeg: 'Wie is daar?' Wij gaven geen antwoord. Jim liep naar de bomen. Daar was het gelukkig pikdonker, zodat hij ons niet kon zien.

Opeens kreeg ik jeuk. Maar ik mocht me niet bewegen. Anders zou Jim ons zien en meteen juffrouw Watson roepen. 'Wie is daar?', riep Jim. 'Ik weet dat je er bent!' Ach, die rotjeuk! Ik wilde me zo graag krabben, maar het kon niet. Waarom ging Jim niet terug naar de keuken? Maar, nee, het werd nog erger. Hij ging vlak bij ons met zijn rug tegen een boom zitten. En toen viel hij gelukkig in slaap.

Nu kon ik me eindelijk krabben. Tom ging intussen de keuken in om drie kaarsen te pakken. Hij pikte ze niet, want hij legde netjes een stuiwer op de keukentafel. Daarna deed Tom nog iets dappers. Voorzichtig tilde hij Jim's hoed van zijn hoofd en hing hem aan een boomtak. Jim merkte niets. Hij sliep rustig door.

Later zou Jim vertellen dat hij door heksen was betoverd. Wie had hem anders in slaap gebracht? Wie had anders zijn hoed in een boom gehangen? Dat hadden de heksen gedaan. En er was nog meer gebeurd. Ze waren die nacht ook nog op zijn rug helemaal naar New Orleans gereden! Jim was heel trots op dit avontuur. Hij vertelde het graag aan de andere slaven. De stuiwer van Tom had hij zelfs aan een touwtje om zijn nek gehangen. Want die stuiwer was een tovermiddel dat de duivel hem die nacht had gegeven. Maar goed, Tom en ik renden de tuin uit.

Even later klommen we de heuvel op. Vanaf de top keken we naar het dal. Daar stroomde de rivier, de machtige en brede Mississippi. We liepen de heuvel af en kwamen Jo Harper en Ben Rodgers tegen. En er waren nog wat andere jongens. Samen maakten we een bootje los. Daarna roeiden we twee kilometer over de rivier naar de grote klif. Bij deze steile rotswand gingen we aan wal. Al snel vonden we tussen de bosjes het gat in de rotswand. Toen deden we de drie kaarsen aan en kropen naar binnen. Door een lange gang kwamen we in een grot waar het koud en nat was. 'Nu gaan we onze roversbende beginnen', zei Tom. 'Ik noem hem Tom Sawyer's Bende. Wie mee wil doen, moet een eed zweren en zijn naam in bloed schrijven.'

Tom had een mooie eed verzonnen, een soort heilige afspraak. Zo moesten we beloven de plek van de grot nooit te verraden.

En ook over andere geheimen moesten we zwijgen. Wie de zaak verraadde, moest door de andere bendeleden gedood worden. En in hun lijk zou een kruis worden gehakt, het teken van de Bende. We vonden het allemaal prachtig. Sommigen vonden dat ook de families van de verraders dood moesten. ‘Prima idee’, zei Tom, die het allemaal op een vel papier schreef. Maar toen zei Ben Rodgers: ‘En Huck Finn dan? Die heeft geen familie. Wat ga je met hem doen?’

‘Huck heeft toch een vader’, zei Tom.
‘Die zien we nooit meer’, zei Ben. ‘Vroeger lag hij altijd dronken tussen de varkens in de schuur. Maar nu niet meer. Hij is weg.’ Ik kon wel huilen. Want zo kon ik geen lid van de Bende worden. Ze moesten mijn familie kunnen doden. Anders was het niet eerlijk voor de anderen. Maar ik had dus geen familie. Toen kreeg ik een idee. ‘Juffrouw Watson’, zei ik. ‘Die kunnen jullie dan doden.’

Gelukkig vonden ze dat allemaal oké. ‘Huck kan ook bij de Bende komen’, zei Ben. Daarna prikten we allemaal met een speld in onze wijsvinger. Zo konden we met bloed onze naam op het papier schrijven. Ik zette een kruisje.

Toen vroeg Ben aan Tom wat de Bende precies ging doen. ‘Roof en moord!’, zei Tom. ‘We doden de mannen en ontvoeren de vrouwen naar de grot.’ ‘En dan?’, vroeg Jo Harper. ‘Dan doe je zoals het in de boeken staat’, zei Tom. ‘Je bent poeslief voor de vrouwen en dan worden ze al snel verliefd op je. En dan willen ze nooit meer weg.’ Er pasten genoeg vrouwen in de grot. Dus dat zou geen probleem zijn. En de mannen vermoorden was oké, als het maar niet op zondag was. Want dan hoorde je in de kerk te zitten. Toen kozen we Tom Sawyer als eerste hoofdman en Jo Harper werd tweede hoofdman. Tot slot spraken we af dat we over een week weer bij elkaar zouden komen.

Daarna gingen we naar huis.
Het was al bijna ochtend. Ik klom de
schuur op en glipte door het raam naar
binnen. Mijn nette kleren waren vreselijk
smerig. Ze zaten vol klei. Maar ik was te
moe om me er druk over te maken. Ik viel
in een diepe slaap.